

Landemodegudstjenesten lørdag den 27. september 2014

Tekster: 1. Mosebog kapitel 1 vers 24 – 28a
Filipperbrevet kapitel 4 vers 4 – 7
Markusevangeliet kapitel 14 vers 32 – 42.

Salmer: 752, Morgenstund har guld i mund
289, Nu bede vi den Helligånd
367, Vi rækker vore hænder frem
658, Når jeg er træt og trist
487, Nu fryde sig hver kristen mand

Prædiken

I morgen har vi den 15. søndag efter trinitatis. Og evangeliet til i morgen handler om, at Jesus kommer på besøg hos de to søstre, Martha og Maria. Mens Jesus er der, har Martha vældig travlt i køkkenet. Hun går derude og skramler med gryder og pander, for hun vil gerne servere en god middag i anledning af det fine besøg. Men hun bliver frustreret, fordi det går for langsomt med at lave maden, og hun får ikke den assistance, hun kunne ønske sig. Martha synes selv, at hun har problemer, men det er i virkeligheden kun små problemer. Pseudoproblemer. Det drejer sig om overfladiske problemer, der alligevel kan vokse sig store i et menneske. Derfor er evangelietekstens tema problemer, og det er noget, vi kan høre mere om i morgen.

For fire år siden udkom en bog, der hedder "3. tekstrække". De mennesker, der står bag bogen, har bestræbt sig på at finde tekster, der enten danner med- eller modspil til kirkeårets prædiketekster. I bogen fandt jeg den tekst, der skal danne modspil til fortællingen om Martha og Maria, og det er netop den tekst, jeg læste lige før, og som handler om Jesus, der befinder sig i Getsemane have. I denne tekst handler det også om problemer, men denne gang handler det ikke om overfladiske problemer. Det handler om reelle problemer, store problemer. Jesus ber for sit liv, og derfor handler det om problemer, der er overvældende store.

Det er natten mellem skærtorsdag og langfredag. Det er kort tid før Jesus bliver korsfæstet, og Jesus er bange for, hvad der skal ske. Han er grebet af angst. I naboevangeliet skriver Lukas, at Jesus er grebet af dødsangst, og at han sveder angstens sved. Og så står der, at idet Jesu sveddråber falder til jorden, bliver de som blod. Det siger noget om, at Jesus virkelig er bange, og at han har ryggen mod muren.

I den situation er der to ting, Jesus gør. For det første samler han sine nærmeste hos sig. Han vil gerne have, at de holder ud sammen med ham; at de forstår hans situation; at de våger sammen med ham. Det vil hjælpe ham og styrke ham. Men det viser sig, at disciplene ikke våger sammen med ham. De holder ikke ud sammen med ham, og de forstår ikke situationens alvor til bunds. Gang på gang falder de i søvn. Det faktum er meget smertefuldt for Jesus! Men for det andet ber Jesus til sin far, som er i himlen. Han ber om, at han må få en anden skæbne. Han ber også om, at Guds vilje må ske, og han ber om håb og om kraft og styrke til at møde de trængsler, der nu forestår.

Det er præcis de to ting, vi også kan gøre, i det øjeblik vi møder de tunge og de reelle problemer. Vi kan for det første samle vore nærmeste omkring os. For at de kan trøste os, tale med os og holde os i hånden. For at de kan holde ud sammen med os og give os mod. Men her kan det også blive smerteligt, hvis det viser sig, at vore nærmeste ikke forstår vores situation, og hvis de ikke formår at holde ud sammen med os. For det andet har vi mulighed for at bede til Gud. Vi kan bede om, at Gud giver os trøst og styrke og udholdenhed. Vi kan bede Gud om at give os mere tro, mere håb og mere kærlighed. Vi kan bede Gud om at velsigne os.

For seks år siden kom en amerikaner på besøg i Danmark. Hans navn er Phil Zuckerman. Han er sociolog, og han kom for at studere danskernes og svenskernes religiøsitet. Nu han var kommet herover kunne han jo lige så godt tage og studere religiøsiteten i to nationer på en gang. Han lavede feltstudier, hvor han stillede danskerne spørgsmål om deres religiøsitet, og resultaterne samlede han i en bog med titlen "Et samfund uden Gud". I bogen skriver Phil Zuckermann begejstret om, at vi er et velfungerende samfund med en meget lav grad af korruption. Og vi smiler til hinanden, vi hjælper hinanden og tager hensyn til hinanden. Men samtidig kan han ikke få øje på danskernes gudsforhold, og derfor kalder han sin bog "Et samfund uden Gud".

Sommetider kan vi også selv konstatere, at danskernes gudsforhold er næsten usynligt. Vi danskere bærer ikke religiøsiteten uden på frakken. Vi skilter ikke med vores tro. Og det er rigtigt at en dansker ikke altid går rundt og tænker på Gud. Hvis man for eksempel standser en dansker, der er på vej til IKEA for at købe en reol, og spørger ham, om han lige nu har Gud i tankerne, så er svaret nok "nej". Han tænker nok ikke på Gud, for han tænker i stedet på den reol, han er på vej ud for at købe. Vi kender det også fra kaffebordene, at der er det sjældent, der bliver talt om tro og religion. Det er vi for blufærdige til. Men omvendt gælder det, at når så endelig talen falder på livet og troen, vil de fleste opleve det som både meget vedkommende og meget givende.

Samtidig hører det med til præsters erfaring, at man kan blive kaldt ud til et sted i sognet eller til et sted på hospitalet eller et sted på hospice. Og der kan vi opleve at blive suget ind i lokalet. Og vi kan opleve, at man ikke giver slip på os, før vi har talt sammen om Gud, før vi har talt om de tunge problemer, før der er bedt en bøn og før man er blevet velsignet for at få mod til de udfordringer og problemer, der ligger foran. Først da vil man slippe os.

I de fleste fynske kirker har vi indrettet os med en triumfbue. Den er placeret mellem kirkeskibet og koret. Triumfbuen forudsætter en konge, der kan drage ind gennem triumfbuen. I kirken ved vi godt, hvem den konge er. Det er vor herre Jesus Kristus.

Den 1. søndag i advent og palmesøndag læses i kirkerne om, at Jesus rider på et æsel ind i Jerusalem. Han rider ind i Jerusalem, og idet han er kommet ind i byen, hopper han af æslet, og han går derefter en runde blandt mennesker i byen. Der skal ikke meget fantasi til at forestille sig, at Jesus rider ind i vores kirke. At han rider frem gennem kirken og ind gennem triumfbuen. Og idet han har passeret triumfbuen, springer han af sit æsel for at gå sig en runde blandt alle mennesker. Han går sig også en runde blandt dem af os, der p.t. ikke har de store problemer at slås med. Og han går sig en runde blandt dem af os, der må slås med de store problemer og udfordringer. Da kommer han for at trøste os, for at give os tro, håb, kærlighed og livsmod, og han kommer til os for at velsigne os.

Jeg har i dag valgt at inkludere de to tekster, der blev læst i begyndelsen af gudstjenesten. Det har jeg gjort, fordi jeg mener, at de to tekster fortæller os noget om, hvor vi står i dag. Den ene tekst er fra den allerførste side i bibelen. Den er fra den første skabelsesberetning, hvor Gud skaber verden, og hvor omkvædet er, at Gud så, at det han havde skabt, var godt. Det vil sige, at Gud glæder sig over det, han har skabt. Til sidst skaber Gud menneskene, og han velsigner dem. Det er en tekst, vi har bag ved os. Vi har den i ryggen; vi har Guds glæde, og vi har Guds velsignelse i ryggen. Og foran os har vi ordene fra Paulus' brev til menigheden i Filippi. Det er der, hvor han skriver: Glæd jer, jeg siger igen: glæd jer altid i Herren. Og bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Jesus Kristus. Her er det også glæden, der er afgørende. Og håbet. Håbet om at vi under alle forhold kan bringe vore ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og håbet om at Guds fred, der overgår al forstand, vil bevare os.

Vi befinder os derfor i en position, hvor vi har glæden bag os og håbet foran os. Det vil sige, at vi lever med glæden og med håbet, og det er en fantastisk position at være i som menneske. Og det er heller ikke det dårligste udgangspunkt, den dag vi løber ind i problemer af den meget alvorlige slags.

Amen.

Keld B. Hansen